

UZASADNIENIE

Dnia 07.08.2023 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. wpłynęła skarga na radcę prawnego K. G.. Skarga została według właściwości przekazana do Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W.. W skardze T. B. wskazał, że w sprawie sądowej strona powodowa w osobach R. M. i K. G. w celu nieuprawnionego uzyskania korzyści majątkowych posłużyła się nieprawdą poświadczając na piśmie fałszywe informacje i formułując z nich pozew przeciwko osobie T. B.. Ponadto w skardze T. B. podał, że radca prawny K. G. popełnił oszustwo sądowe wielokrotnie podając nieprawdziwe informacje zawarte w pozwie, na skutek których T. B. poniósł znaczne straty, ponieważ nie potrafił się przed nimi obronić i przegrał sprawę, ponieważ sąd uznał, że T. B. powinien powołać biegłego sądowego.

W dniu 22.08.2023 r. Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. wydała, na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie dotyczącej czynności radcy prawnego K. G. dokonywanych w ramach wykonywania obowiązków pełnomocnika R. M. w sprawie przeciwko T. B., prowadzonej przez Sąd Rejonowy w (...) pod Sygn. akt X (...) w okresie od 2021 r.

W uzasadnieniu postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. wskazała, że dokonując analizy zarzutów T. B. należy wyjaśnić, że zadaniem radcy prawnego jest świadczenie pomocy prawnej. Świadczona przez radcę prawnego pomoc prawna powinna mieć na celu ochronę prawną interesów podmiotów, na rzecz których ta pomoc jest świadczona. W analizowanej sprawie radca prawny K. G. świadczył pomoc prawną na rzecz R. M., a nie T. B.. Radca prawny podając argumenty ocenione przez T. B. jako nieprawdziwe w istocie podawał argumenty przedstawione mu przez swojego klienta. Argumenty te podlegały ocenie niezależnego sądu. Konsekwencje ewentualnych rozstrzygnięć procesowych podjętych przez sąd, także odnoszą się reprezentowanej strony, a nie do radcy prawnego. Nad prawidłowością postępowania sądowego czuwa sąd. Ewentualne błędy w tym zakresie należy korygować w trybie wniesienia właściwych środków zaskarżenia. Postępowanie dyscyplinarne dotyczące pełnomocnika strony przeciwnej takim środkiem nie jest, a prowadzący je Rzecznik Dyscyplinarny nie ma uprawnień do dokonywania oceny prawidłowości tych czynności. Innymi słowy, ocena argumentacji podniesionej w toku procesu sądowego należy do kompetencji sądu prowadzącego sprawę. Radca prawny reprezentujący stronę postępowania ma za zadanie zapewnić swojemu klientowi pomoc prawną, niezależnie od tego, czy merytorycznie roszczenia owego klienta są zasadne, czy też nie. Ta ostatnia należy bowiem do sądu.

Od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego K. G. odwołanie złożył skarżący T. B.. W odwołaniu skarżący wskazał w pierwszej kolejności, że nie zamierzał uzyskać swoją skargą jakiegokolwiek efektu. Głównie interesowała go odpowiedź odmowna (choćby pozytywna lub brak odpowiedzi też może być). Celem skargi było wykazanie, że uczciwy człowiek w naszym kraju może zostać zaatakowany prawnie za pomocą fałszywych zarzutów i nie ma się do kogo zwrócić podczas gdy zostanie w ten sposób oszukany. W dalszej części odwołania skarżący wskazał, że radca prawny K. G. wziął czynny udział w rozprawie zajmując głos i w takim wypadku jest on zobligowany do sprawdzenia prawdziwości tez przedstawianych przez niego w sądzie. Jeżeli tego nie sprawdził również w trakcie rozprawy mógł tę prawdziwość zbadać – gdy otrzymał przesłany przez skarżącego materiał dowodowy w trakcie rozprawy przekonał się w sposób jednoznaczny, że bierze udział w oszustwie sądowym a sformułowany przez niego pozew jest w całości oparty na kłamstwach. Od tej chwili już z całą pewnością jego postępowanie stało się nieetyczne, ponieważ radca prawny nie może brać udziału w oszukiwaniu sądu. W dalszej części odwołania skarżący powtórzył twierdzenia, które zawarte były w skardze z dnia 01.08.2022 r.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Trafnie Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. wydała na podstawie art. 305 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych postanowienie o odmowie

wszczęcia dochodzenia w sprawie dotyczącej czynności radcy prawnego K. G. dokonywanych w ramach wykonywania obowiązków pełnomocnika R. M. w sprawie przeciwko T. B., prowadzonej przez Sąd Rejonowy w (...) pod Sygn. akt X (...) w okresie od 2021 r.

Podnieść należy, że zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Ażeby więc radca prawny odpowiadał dyscyplinarnie Rzecznik Dyscyplinary musiałby mu zarzucić popełnienie określonego czynu, który byłby sprzeczny z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź stanowiłby naruszenie obowiązków zawodowych. Zarówno w skardze złożonej przez skarżącego, jak i odwołaniu złożonym od postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego trudno dopatrzeć się jakiegokolwiek czynu, którego miałyby dopuścić się radca prawny K. G., który byłby sprzeczny z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź stanowiłby naruszenie obowiązków zawodowych. W rozpoznawanej sprawie radca prawny K. G. reprezentował klienta R. M. w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w (...) o Sygn. akt X (...). Wskazać należy, że jednym z podstawowych obowiązków zawodowych radców prawnych jest ochrona interesów podmiotów, na których rzecz jest wykonywana (art. 2 ustawy o radcach prawnych), a więc w niniejszej sprawie na rzecz R. M.. Za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 24.05.2012 r. (Sygn. akt V CSK 255/11) wskazać należy, że działając jako pełnomocnik procesowy, radca prawny zwykle "skazany" jest na wiedzę jedynie o tych faktach, o których dowie się od mocodawcy. Te zatem fakty prezentuje w procesie i nie ma on obowiązku badania czy fakty te są prawdziwe. Nie może przeto ponosić odpowiedzialności za ich zgodność z prawdą, chyba że przeciwnik procesowy udowodni, iż pełnomocnik działał ze świadomością ich niezgodności z prawdą (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 1978 r. I CR 254/78 OSNC 1979, Nr 6, poz. 21 i z dnia 19 października 1989 r. II CR 419/89 niepubl., z dnia 20 kwietnia 2006 r. IV CSK 2/06, OSNC 2007 Nr 2, poz. 30). Ponadto w art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego ((...)) wskazano, że radca prawny nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych, ale nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta. Artykuł 38 ust. 3 (...) precyzuje zasadę etyczną zakazującą radcy prawnemu świadomego podawania informacji nieprawdziwych oraz wprowadza swoisty immunitet zwalniający radcę prawnego z odpowiedzialności za podawanie potencjalnie nieprawdziwych informacji uzyskanych od klienta. W tym drugim przypadku podawanie informacji niezgodnych z prawdą nie może jednak następować świadomie (tak w „Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz” red. dr T. S., rok 2023). Z samego faktu, że druga strona procesu nie zgadza się z twierdzeniami prezentowanymi przez klienta radcy prawnego nie można wyprowadzić wniosku, że radca prawny świadomie podaje informacje nieprawdziwe. Praca pełnomocnika (obrońcy) warunkowana jest dużym stopniem zaufania do wiarygodności opinii i relacji uzyskiwanych od klienta. To na podstawie dostarczonych przez klienta dowodów lub dowodów pozyskanych dzięki informacjom przez niego przekazanych możliwe jest budowanie sensownej strategii prowadzenia sprawy (...). Co więcej, radca prawny zasadniczo powinien przedstawiać i popierać wersję zdarzeń uzyskaną od klienta nawet wówczas, gdy jest przekonany o jej niskim prawdopodobieństwie, gdyż jej ocena z punktu widzenia prawdziwości znajduje się w kompetencji sądu, a nie radcy prawnego (tak w „Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz” red. Dr T. S., rok 2023). Jako właściwe uznać więc należy stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. wskazujące, że nad prawidłowością postępowania sądowego czuwa sąd powszechny rozpoznający sprawę, a ewentualne błędy w tym zakresie należy korygować w trybie wniesienia właściwych środków zaskarżenia do sądu powszechnego. Ocena argumentacji podniesionej w toku procesu sądowego należy do kompetencji sądu prowadzącego sprawę. Jedną z podstawowych zasad obowiązujących w procedurze cywilnej, a więc w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w (...) o Sygn. akt X (...) jest zasada kontradiktoryjności. Zakłada ona, że między stronami toczy się spór i na nich spoczywa obowiązek udowodnienia swoich racji. Z art. 232 k.p.c. wynika, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. To strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. A więc to w postępowaniu cywilnym toczącym się przed Sądem Rejonowym w Poznaniu X Wydziałem Gospodarczym skarżący T. B. powinien był przedstawić własne twierdzenia, co do bezzasadności pozwu oraz odpowiednio je udowodnić. Wówczas sąd orzekając w sprawie poddałby je ocenie i na tej podstawie wydał orzeczenie. Z akt sprawy wynika, że wyrok w sprawie cywilnej jest prawomocny, a skarżący zapłacił R. M. kwotę 33.210,00 zł, a więc to skarżący przegrał sprawę w sądzie powszechnym. Twierdzenia więc obu stron procesu zostały poddane ocenie przez sąd powszechny i na tej podstawie

został wydany wyrok. Nie jest możliwe przeniesienie sporu sądowego, który miał miejsce przed Sądem w Poznaniu do organów dyscyplinarnych dla radców prawnych.

W rozpoznawanej na skutek odwołania sprawie, należy więc przyjąć, że postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. z dnia 22.08.2023 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie dotyczącej czynności radcy prawnego K. G. dokonywanych w ramach wykonywania obowiązków pełnomocnika R. M. w sprawie przeciwko T. B., prowadzonej przez Sąd Rejonowy w (...) pod Sygn. akt X (...) w okresie od 2021 r. - wobec nie stwierdzenia popełnienia przez radcę prawnego K. G. czynu, który mogłyby zostać zakwalifikowane jako przewinienia dyscyplinarne jest prawidłowe i należy w całości utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Ze względu na powyższe należało orzec jak w sentencji.

Łączne koszty postępowania wyniosły 1.000,00 zł, kosztami tymi w całości została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych (...) W., zgodnie z przepisem art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych.

Pouczenie:

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i ostateczne, bowiem zgodnie z art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w niniejszej sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. działał jako organ II instancji i od tego postanowienia nie przysługuje środek odwoławczy.